

จุลสารข่าวส่วนเสริมสร้างวินัย สำนักบริหารกลาง

ฉบับที่ ๒ ปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๖๔

จุลสารข่าวส่วนเสริมสร้างวินัย ฉบับนี้ขอแนะนำเสนอความรู้เกี่ยวกับกฎหมายและกรณีตัวอย่าง
การกระทำผิดวินัย ผู้สนใจสามารถเข้าเยี่ยมชมได้ที่เว็บไซต์ของส่วนเสริมสร้างวินัย สำนักบริหารกลาง

กรณีตัวอย่างการกระทำความผิดวินัย

ทำงานเพราะถูกตามทวงหนี้

ส่วนที่ ๑ ลางานต้องทำตามระเบียบ

ในช่วงนี้...หลาย ๆ ท่านที่ลางานและจองตั๋วหรือวางแผนเดินทางไปท่องเที่ยวหรือทำธุระที่ต่างประเทศไปแล้ว ก็อาจต้องยกเลิกการเดินทาง เนื่องจากปัญหาการแพร่ระบาดของเชื้อโรค COVID-๑๙ ในหลาย ๆ ประเทศ นอกเหนือจากจีน ก็มีฮ่องกง ไต้หวัน ญี่ปุ่น เกาหลี สิงคโปร์ เวียดนาม บางหน่วยงานก็ได้มีประกาศห้ามเจ้าหน้าที่หรือพนักงานออกเดินทางไปต่างประเทศแล้ว

พูดถึงการลางานไปเที่ยวพักผ่อน หรือ ไม่ว่าจะเป็นการลากิจ ลาป่วย หรือลาอื่น ๆ และไม่ว่าจะเป็นข้าราชการหรือเอกชนก็ไม่อาจที่จะลาตามอำเภอใจได้ หากแต่ต้องปฏิบัติตามระเบียบการลาของทางหน่วยงานทั้งสิ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “ข้าราชการ” เนื่องจากการลามาไม่ถูกต้องตามระเบียบ อาจกระทบถึงความมั่นคงของหน้าที่การงาน ดีไม่ดี...ถึงขั้นต้องพ้นจากตำแหน่งเลยทีเดียว

เช่นคดีปกครองที่นำมาฝากในฉบับนี้ ถือเป็นตัวอย่างที่ให้พึงระมัดระวังเกี่ยวกับการลาและการขาดงาน เพราะการขาดราชการหรือการขาดงานติดต่อกันเกิน ๑๕ วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ถือเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ที่อาจหลุดจากตำแหน่งได้ง่าย ๆ

คดีที่ว่า...เป็นกรณีของข้าราชการครูรายหนึ่งที่ขาดราชการเป็นเวลานาน ในระหว่างที่มีปัญหาหนี้สินและถูกตามทวงหนี้ แต่ต่อมาได้ให้เหตุผลอันสมควร ผู้อำนวยการโรงเรียนจึงตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงภายหลังการสืบสวนคณะกรรมการฯ รายงานผลว่าไม่สามารถติดต่อผู้ฟ้องคดีได้ และจากพยานบุคคลต่าง ๆ ให้ถ้อยคำว่ามีผู้ฟ้องคดีพบเห็นผู้ฟ้องคดี อีกทั้งจากหลักฐานที่มีผู้ร้องเรียนว่าผู้ฟ้องคดีกระทำการฉ้อโกงเงินและมีการดำเนินคดี ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีไม่มาปฏิบัติราชการเกินกว่า ๑๕ วัน จึงเชื่อได้ว่ามีสาเหตุมาจากปัญหาหนี้สินและคดีฉ้อโกง จึงต้องหลบหนีการติดตามทวงหนี้จากเจ้าหนี้และเจ้าหน้าที่ตำรวจในคดีฉ้อโกง พฤติการณ์จึงเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันคราวเดียวกันเป็นเวลาเกิน ๑๕ วัน โดยไม่มีเหตุผลอันควร จึงเป็นความผิดวินัยร้ายแรง จึงเป็นความผิดวินัยร้ายแรง และต่อมา ศึกษาธิการจังหวัดได้พิจารณาความเห็นแล้วได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งลงโทษไล่ออกจากการขาดราชการดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากตนป่วยเป็นโรคซึมเศร้าอย่างรุนแรง จึงอุทธรณ์ต่อเลขาธิการคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา เมื่อไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาจึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลปกครองมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งลงโทษไล่ออกจากการขาดราชการ

ส่วนที่ ๒ ทิ้งงานเพราะถูกตามทวงหนี้

คดีนี้...จึงมีประเด็นที่ศาลพิจารณาคือ การที่ศึกษาธิการจังหวัดมีคำสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ?

โดยมีปัญหาคือต้องพิจารณาให้ได้ว่าก่อนว่า ผู้ฟ้องคดีขาดราชการติดต่อกันคราวเดียวเกินกว่า ๑๕ วัน โดยไม่มีเหตุอันสมควรหรือโดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่มาปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการหรือไม่ ?

ศาลปกครองสูงสุดท่านพิจารณาว่า ผู้ฟ้องคดีได้มายื่นใบลาป่วยย้อนหลัง พร้อมใบลาออก หลังจากที่ได้ขาดราชการไปแล้ว จำนวน ๕๒ วัน โดยให้เหตุผลว่าเนื่องจากป่วยมีอาการซึมเศร้าอย่างรุนแรง พร้อมแนบใบรับรองแพทย์มาด้วย แต่เมื่อพิจารณาความเห็นของแพทย์ผู้ตรวจซึ่งบันทึกว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับการตรวจรักษาอาการเครียดซึมเศร้าเมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ แต่ผู้ฟ้องคดีขาดราชการตั้งแต่วันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ใบรับรองแพทย์ดังกล่าวจึงไม่อาจใช้เป็นหลักฐานยืนยันว่าผู้ฟ้องคดีเจ็บป่วยจนต้องอยู่ในความดูแลรักษาของแพทย์ และไม่สามารถมาปฏิบัติหน้าที่ราชการตั้งแต่วันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ถึงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ซึ่งเป็นวันที่ยื่นใบลาป่วย

อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดีมีการเจ็บป่วยจากโรคซึมเศร้าที่ต้องรักษาตัวต่อเนื่องตั้งแต่ปี ๒๕๕๒ ย่อมต้องรู้ได้ล่วงหน้าจึงสามารถยื่นใบลาป่วยภายในกำหนดเวลาตามที่ระเบียบกำหนดไว้ ทั้งอาการของโรคดังกล่าวมิใช่กรณีฉุกเฉินที่จะทำให้ไม่สามารถยื่นใบลาป่วยได้ พฤติการณ์ที่ผู้ฟ้องคดีลเลยปล่อยให้เวลาล่วงเลยถึง ๕๒ วัน จึงได้ยื่นใบลาป่วยพร้อมใบลาออกจากราชการในวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ อันเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ ทั้งการลาป่วยและลาออก

ประกอบกับปรากฏข้อเท็จจริงจากการสืบสวนว่า ผู้ฟ้องคดีมีหมายจับในคดีฉ้อโกงและถูกติดตามทวงหนี้ซึ่งเป็นการขาดราชการที่อยู่ระหว่างการถูกดำเนินคดีและถูกติดตามทวงหนี้จากเจ้าหนี้ จึงเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเกินกว่า ๑๕ วัน แล้วไม่กลับมาปฏิบัติหน้าที่อีกเลย โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร หรือมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ อันเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง การที่ศึกษาธิการจังหวัดมีคำสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามมติของ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

(รายละเอียดอ่านได้ในคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ.๒๐๑/๒๕๖๒ และสามารถสืบค้นบทความย้อนหลังได้ที่ www.admincourt.go.th/ เมนูวิชาการ เมนูย่ออุทธรณ์จากคดีปกครอง)

คดีนี้...นับเป็นอุทธรณ์เตือนใจข้าราชการหรือพนักงานเกี่ยวกับการลาที่ต้องปฏิบัติตามระเบียบของหน่วยงาน กรณีการขาดราชการติดต่อกันในคราวเดียวกัน ๑๕ วัน มีประเด็นที่จะต้องพิจารณาคือ “มีเหตุผลอันสมควรหรือไม่” คือถึงขนาดที่ไม่สามารถมาทำงานหรือลางานตามระเบียบได้หรือไม่ ซึ่งจะต้องมีการสืบสวนสอบสวนพยานหลักฐานต่าง ๆ โดยตามระเบียบของทางราชการแล้ว การลาป่วยจะต้องลาก่อนหรือในวันที่ป่วย หากมีความจำเป็น ให้จัดส่งใบลาวันแรกที่มาทำงานได้ หรือในกรณีที่ผู้ป่วยไม่สามารถลงชื่อในใบลาได้ จะให้ผู้อื่นลาแทนก็ได้ แต่เมื่อสามารถลงชื่อได้แล้วต้องเสนอใบลาโดยเร็ว การลาป่วยตั้งแต่ ๓๐ วัน ขึ้นไปต้องมีใบรับรองแพทย์สำหรับรายละเอียดการลาต้องศึกษาตามระเบียบของหน่วยงานแต่ละแห่ง

อย่างไรก็ตาม กรณีนี้...ศาลท่านยังมีความเห็นว่าผู้ฟ้องคดีควรเข้ามาชี้แจงเหตุผลกับผู้บังคับบัญชา ในระหว่างที่เกิดปัญหาส่วนตัวขึ้น และยื่นใบลาตามระเบียบ มิใช่ทิ้งราชการหายไปถึง ๕๒ วัน ซึ่งแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบนั่นเอง

นอกจากนี้ การบริหารการเงินที่ดี มีความพอเพียง จะเป็นเกราะคุ้มกันที่ดีในการดำเนินชีวิตของทุกอาชีพ เพราะหากหลงผิดเพียงครั้งเดียว เช่นคดีนี้ ก็ปิดชีวิตข้าราชการครูที่ได้สั่งสมความรู้และประสบการณ์มา..ซึ่งน่าเสียดาย

แต่ชีวิตก็ต้องเดินต่อไป เริ่มต้นใหม่และถือเป็นบทเรียนในการดำเนินชีวิตด้วยความระมัดระวังต่อไป

ส่วนที่ ๓...

ส่วนที่ ๓ กฎหมายเกี่ยวกับการลาข้าราชการครู

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๗

มาตรา ๘๗ ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาต้องตรงต่อเวลา อุทิศเวลาของตนให้แก่ทางราชการและผู้เรียน จะละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรมิได้

การละทิ้งหน้าที่หรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร เป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง หรือการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือโดยมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

มาตรา ๙๙ เมื่อได้ดำเนินการสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาตามมาตรา ๙๘ แล้ว ถ้าฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหา มิได้กระทำความผิดวินัย ให้ส่งยุติเรื่อง ถ้าฟังได้ว่ากระทำความผิดวินัยให้ดำเนินการตามมาตรา ๑๐๐ และในกรณีที่กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ต้องลงโทษปลดออก หรือไล่ออก ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนผ่อนโทษ ห้ามมิให้ลงโทษต่ำกว่าปลดออก

กฎ ก.ค.ศ. ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง พ.ศ. ๒๕๕๙

ข้อ ๒ ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ในกรณีดังต่อไปนี้ เป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ซึ่งผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการทางวินัย ตามมาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ หรือมาตรา ๑๐๔ (๑) โดยไม่สอบสวนหรืองดการสอบสวนก็ได้

(๑) กระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกหรือให้ลงโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๒) ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินสิบห้าวัน และผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการสืบสวนแล้วเห็นว่าไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ

(๓) กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงและได้รับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชา หรือให้ถ้อยคำรับสารภาพต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนหรือคณะกรรมการสอบสวน ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา และได้มีการบันทึกถ้อยคำรับสารภาพเป็นหนังสือ

.....

(อ้างอิง : จากเว็บไซต์ศาลปกครอง <http://www.admincourt.go.th/> เมนูวิชาการ เมนูย่อยอุทธรณ์จากคดีปกครอง)